

Skobhuggerens Søn.

Syngestykke i tre Acter af Planard. Musikken componeret af Onslow.
Oversat af J. L. Zeiberg.

Originalens Titel er: Le Colporteur, ou l'Enfant du bûcheron.

Dyfores første Gang paa det Kongelige Theater i Anledning af Hds. Maj. Dronningens hoi Fødselsfest, den 28de October 1828.

Personerne:

Fangevogteren.

Sedor, } hans Sonner.

Koli, }

Boris, Commandant i Fængningen.

Ivan, en ung Officer.

Bissekammereren.

Mina, en Bøndepige.

Valentine, Portnerse ved den fyr-
stelige Lyshave.

To Soldater.

En Gartner.

Tre Bøgharder.

Chor af Soldater, Bønderfolk,
Gartnere og Gartnerpiger,
sammenførte Bøgharder og
Officerer.

Handlingen foregaaer i Rusland, tænge før Czarernes Tid.

Første Act.

En stor, af Fangevogteren beboet Sal i Fængslet. I Baggrunden en Dør, hvorigennem man, naar den aabnes, seer et sneebedeckt Landskab. Tilvenstre adskillige Indgange til det Indvendige af Fængslet. Tilhoire en Trappe som fører op til et Værelse, hvis Vægge ere noget fremstaaende, saaledes at et lille Binde derpaa vender ud imod Tilskuerne. Paa samme Side Indgang til Bagstuen. Midt i Salen en Dør.

Første Scene. Fangevogteren.

Han puffer til Alden i Døren; derpaa aabner han Døren i Baggrunden, og ringer paa en Klokke, hvis Enor besinder sig udenfor. Derpaa vender han tilbage. Døren i Baggrunden bliver staaende aaben.

Nr. 1. Introduction.

Fangevogteren.

Ha Vagt! paa Plads! Lad op jer kalde!
Hver Fængslets Vogter træde frem!
Gefvindt! gefvindt! Jeg befaler over Alle,
Jeg hersker her, her er mit Hjem.

Anden Scene.

Fangevogteren. Sedor (paa Trappen).

Sedor.

God Morgen, Fader!

Fangevogteren (raaber ind i Bagstuen).

Gefvindt! kom frem!

Ha Vagt! paa Plads! Lad op jer kalde!

Tredie Scene.

De Forrige. Boris kommer fra Baggrunden. Soldater og Fængselsbetientene komme fra Bagstuen. (Fængselsbetientene bære Kurve med Proviant).

Soldaterne.

Det ghyer ad Dag; her er vi Alle;

Til Arbeid Timerne kalde.

Fangevogteren (til Boris).

Captain! Fængsels-Quartermester
Er med tolv sikke Mænd garderet;
I høert et Taarn behøves tre.

Boris.

Her staae de alt.

Fangevogteren (til Fængselsbetientene).

Nu lad mig see,

Er hver en Kurv provianteret?

Nu passer paa! nu lad mig see!

Soldaterne.

Vi passe paa, det skal du see.

Fangevogteren.

Det lad mig see!

Sedor (til Fængselsbetientene).

Jeg deler disse Fangers Smerte;
Trister deres Taalmod ei meer!

Fangevogteren (haanligt til Sedor).

Lad det berolige dit Herte,
Naar i disse Kurve du seer.

Boris

(affides, med et Blik paa Fangevogteren).

Som Dragen ruger over Skatten,
Saa sin Jdræt mig skjuler han.
O min Gud! tænd et Lys i Ratten,
At Sandheden finde jeg kan!

Fangevogteren.

Til Arbeid jer Timerne kalde.

Boris (affides.)

Sin Jdræt taus mig skjuler han.

Fangevogteren.

Affsed nu, Alle!

Soldaterne.

Nu er det Dag; affsed nu, Alle!

Hver Fængslets Vogter træde frem!

Affsed! affsed! lad ham ei længer kalde!

Her hersker han, her er hans Hjem.

Fangevogteren.

Nu er det Dag; affsed nu, Alle!

Hver Fængslets Vogter træde frem!

Affsed! affsed! lad mig ei længer kalde!

Jeg hersker her, her er mit Hjem.

Sedor (affides).

Paa dette Sted, hvor jeg saa mange,
Saa tungt Lidende seer, og hvor man plager
dem,

Er jeg selv som en Fange,

Jeg føler, her er ei mit Hjem.

Boris (affides).

Jeg staaer ei Lid til nogen af dem Alle.

O Gud! frugte jeg maa Enhver af dem!

Lad mig ei, o Gud, dig forgjæves kalde!

Om Bistand ledsage mig frem!

(Boris gaar, i Spidsen for Soldaterne og Fængselsbetientene ind ad Døren tilvenstre. Fangevogteren spiser sin Frokost, som staaer paa Døren. Sedor tager sin Due og sine Pile.)

Fjerde Scene.

Fangevogteren. Sedor.

Fangevogteren. Du vil gaae paa Jagt?

Sedor. Ja, min Fader.

Fangevogteren. Og Din Broder? Ja

han er altid den sidste ude af Sengen.

Det er min egen Skyld; jeg har fordær-

vet ham den lille Gæsthy. Jeg er alt

for blif imod ham. (raaber op imod Værelset

paa Trappen) Heida, Koli! jeg skal varme

Din Ryg, Fan Du troe, Din Gyssover!

Din dovne Canaille!

Koli (inde i Værelset). Nu kommer jeg! nu

kommer jeg!

Fangevogteren (til Sedor). Hvorfor spiser

Du ikke Frokost?

Sedor. Jeg er ikke sulten; men jeg har en Bøn til Jer.

Fangevogteren. Er det igjen om Naade for een eller anden Arrestant?

Sedor. Nei, min Bøn gjælder mig selv. I har samtykket i mit Ægtekab med Mina.

Fangevogteren. Det er mig overmaade ligegyldigt.

Sedor. Naar hun er bleven min Kone, ønsker jeg at bosætte mig i den eensomme Hytte midt i Skoven, der hvor I, min Fader, har opdraget mig og min Broder.

Fangevogteren. Hvad skal det føre til?

Sedor. Der vil jeg udøve Eders gamle Haandværk, og være Skovhugger.

Fangevogteren. Hilleman! det kan man kalde Uergjerrighed!

Sedor. Jeg kan ikke leve længer i denne Fængsel. Mit Hjerte bløder, hvergang jeg seer nye ulykkelige Fanger føres herind.

Fangevogteren. Som man reder, saa ligger man. Hvorfor give de sig Mine af at staa i Forbund mod vor Fyrste?

Sedor. Hvorfor har Fyrsten selv fortrydt Ar siden ladet myrde hele den retmæssige Familie, som dengang beklædte Thronen?

Fangevogteren. Hvorfor han har gjort det? Det er let at svare paa. Han har gjort det, fordi han vilde sidde paa deres Plads. En gammel lærd Mand, som jeg har beroppe i eet af Taarnene, sagde forleden til mig: Vort Lands Historie er fuldt af saadanne Snurrepiberier.

Sedor. O Himmel! skal en Hovedsmand for Rovere beherske dette Land?

Fangevogteren. Tie stille!

Sedor. Ingen Dag gaar forbi, uden at vi her i dette Fængsel opleve Grusomheder. Forgiftelser, Dolkefækt, hemmelighedsfulde Mord høre til Dagens Orden, og de Skyldige opbages aldrig.

Fangevogteren. Faarehoved! De Skyldige ere ikke andet end vor Fyrstes hemmelige Udsendinge, som befrie ham fra de sammensvorne Forrædere. Fyrsten synes godt om denne hemmelige og virkelige Maade at straffe paa; han sparer derved Processens Omkostninger, og har derfor under Livsstraf paalagt den alle sine hemmelige Udsendinge. Hvad skalde han vel gjøre? Dengang han offentlig straffede Forræderiet, saa bragte det jo hele Regimentet i Oprør.

Sedor. Og I kan see paa dette med Født Blod?

Fangevogteren. Hvad kommer det mig ved? Mit Embede er godt; jeg veed, jeg har betalt det med kontante Penge, dengang min gamle Forgjænger tog sin Afsked og anbefalede mig som sin Efterfølger.

Sedor. Altsaa havde I Formue? hvorledes kan en fattig Skovhugger....

Fangevogteren. Stille! (affører) Den Slynge var istand til at forlange, jeg skalde gjøre Regnskab, dersom jeg sagde ham, hvorfra jeg fik mine Penge.

Sedor. Velan, min Fader! lad mig forlade dette Sted, lad mig leve i Ensomhed. En Uforsigtighed er let begaaet, og jeg vilde bringe baade Eder og mig selv i Ulykke. Jeg forstaaer ikke at tvinge mig. Det blotte Navn paa den Barbar, som tyranniserer os, opfylder mig med Had og Afsky. Min Søllels kan komme til Udbrud i hans Soldaters Nærværelse, og Hæstigebeden af mit Had....

Fangevogteren. Ha tie, Glendige! oprørsk Undersaat!

Nr. 2. Arie.

Fangevogteren.

Ha tæm din bespottende Læbe!

Siid, om min Fyrste selv mig bød,

At jeg idag dig skalde dræbe,

Da kux hans Befaling jeg lod.

Troe mig, jeg veed det bedre:

Jeg er den Fyrste huld,

Hvis Naade kan mig høre

Med Magt og Glands og Guld.

Gaae derhen, hvor hans Fæner vaie,

Ved det caspiske fjerne Hav;

Der vinder du Guld i dit Eie,

Hvad eller træffer der din Grav.

Ikke til Brede

Du mig forlede!

Skjælv for min Arm!

Den kan ramme din Barm.

Ha tæm ic.

Ikke til Brede ic.

(Han gaar ind i Fængsels Afstikker tilsvendst).

Femte Scene.

Sedor. Koll (kommer ned ad Trappen, og løber hen til Døren).

Koll. Det kan neppe faae Lov til at blive Dag, førend min Fader allerede begynder med sin Skjælben og Smalben! — (Auddrende). Hu hu! jeg er saa gennemfrosset! (varmer sig paa Døren. Til Sedor) Men hvorfors Pøkker skal du ogsaa altid gjøre ham vred med din evige Raisonneren om Stats-sager? Det kommer der ud af at have lært at lase, som er Begyndelsen til at blive en lærd Mand. Nei, jeg er ikke saa dum som saa. (Sedor er imidlertid gaaet hen ved den endnu aabne Dør i Baggrunden, og seer ud). Hør, min fjære Broder! Kan det nu virkelig gjøre dig Fornoielse at staae for aabne Døre, naar det er saa folkt i Veiret?

Sedor. Ha! der er hun!

Koll. Der har vi det! Han stod og ventede paa sin Kjæreste; han har det med Hede.

Sjette Scene.

De Forrige. Mina (kommer fra Baggrunden).

Mina. God Morgen, Sedor!

Sedor. God Morgen, fjære Mina!

Koli (idet han løfter Døren). Men for Pokker! Kan I da ikke i det mindste lukke Døren efter jer? Den Førgepige hun stoler paa, at hendes Dines Jib, som man siger, skal tse mig op, naar jeg er frosen; men den forslaaer sandelig ikke.

Mina. Ja, vel er jeg en Førgepige, og deri er ingen Skam. Jeg gjør mig en Vre af at tjene mit Brød derved, istedenfor at efterlignede din Dovenskab. (til Sedor) See her, min Ven, der har du alt hvad jeg har fortjent igaar; læg det i vor Sparvæske; det kommer os tilgode, naar vi skal have Bryllup.

Sedor. Men vil du ikke kjøbe noget Stads at have paa til vor Naboes Bryllup? Du veed, det er idag han gifter sig. Her vil sikkert komme Bissekrammere med smukke Sager.

Mina. Men er jeg da ikke god nok, som jeg er? Jeg har pyntet mig for hele Dagen.

Sedor. O! du er nydelig!

Koli. Ja, det kommer an paa Smag og Behag. (affides). Jeg kjender ikke noget flauere, end at være tredie Mand hos to Forelskede. Jeg skal sige til min Fader, at det kjeber mig. (han spiser Brost).

Sedor. Kjære Mina! jeg er ikke lykkelig, uden naar jeg seer dig. Jeg synes, at jeg elsker intet andet i Verden, end dig.

Koli. Det er meget angæmmt for de andre.

Nr. 3. Terzet og Arie.

Sedor og Mina.

Alt fra Barndommens Dage
Var du kjæde mig kjær.
Elste! Dig til min Mage
Ewig kaarer jeg her.

Koli.

O Himmel! hvilken Plage!

Ha! hvor kjædesomt det er!

To Forelskedes Brøvl er som Raab af en

Krage,

Det bedøver Enhver.

Mina (til Sedor).

Som Føgger uden Lige,
Er jo Lykken dig huld.

Sedor.

Du, som Førgepige,
Idet fortjener lidt Guld.

Mina.

Jeg har kun i Tanker
Arbeid og Kiærlighed,
Naar aarle jeg vanter
Hisset ved Flodens Bred.
For dem har jeg Tanker,
Af andet ei veed,
Naar aarle jeg vanter
Hisset ved Flodens Bred.
Sed Baaden jeg da sanger:
"Mon Ingen med mig vil gaar?
"En Pigelit ungner
"Jer over Bølgen blaar."

Koli.

Men jeg er af saadant en Fader;
Svovnen er tjenstlig, siger min Fader.

Sedor.

Har du mig kjær?

Mina.

Elskede Ven!

Koli.

Nei, det er sødt! hør nu igjen!

Sedor og Mina.

Alt fra Barndommens Dage ic.

Koli.

O Himmel! hvilken Plage ic.

Mina (til Sedor). Farvel! Vi kan vist vente Fremmede til vor Naboes Bryllup. Lykkeligviis er Kulden nylig beayndt, saa Floden endnu ikke er lagt til. Idag gives der noget at fortjene; jeg maa ned og passe paa ved min Baad. Og siden venter Bruden mig, jeg skal hjelpe hende med hendes Paaaklædning.

Sedor. Jeg gaar paa Jagt. Vi sees siden.

Mina. Forstaaer sig. Vi skal danske; man har indbudet hele Egnen. See kun, der kommer allerede en Fremmed. (Hun gaar ud igjennem Baggrunden. Bissekrammeren møder hende i Døren).

Syvende Scene.

Sedor. Koli. Bissekrammeren (med en Kasse paa Ratten).

Bissekrammeren. Gode Folk! Villader mig at komme lidt ind til jer! Jeg er ganske forkommet af Kulde.

Sedor (stiller ham ved Kassen), og sætter den paa et Bord). Kom kun! sæt jer ved Jiben.

Koli. Det er nok igjen En som smugler Vore ind.

Bissekrammeren. Jeg er en stakkels Bissekrammer, som sælger til billigste Priis.

Koli. Ja Katteskind for Jotel.

Sedor (til Bissekrammeren). I skal ikke bryde jer noget om hvad han siger. Bliv her, saalange I har Lyst.

(gaar bort med sin Due og sine Pile).

Ottende Scene.

Bissekrammeren, Koli.

Koli (gaar hen ved Bissekrammerens Kasse). Lad see, hvad I fører med jer for Sager.

Bissekrammeren (som bliver ved Døren). Luk kun op, og see efter. (affides). Endelig har jeg naaet min Bestemmelse.

Koli. Nei, see see! Glasfer med alle Sorter Vine og Liqueur! . . . Sikken een! den seer moersom ud!

Bissekrammeren (gaar hen til ham). Rør ikke den! De andre saa meget I vil; men denne er ikke tilsalg. (putter Glasen i Lommen).

Koli. Naa naa, bliv ikke bange! Han troer nok, jeg har Lyst til at smage paa den.

Bissekrammeren (affides, idet han vender tilbage til Døren). Det forbyde Himlen!

Koli (som bestandig seer i Kassen). Alle slags Lapperier til unge Piger . . .

Bissekrammeren (affides). En Fangevog-

ters Dagligstue er jo Selfabsalen i Fængslet. Saa er jeg paa det rette Sted.

Koli. Nei, vil man bare see! I har ogsaa Dolke? Her er en, som er deilig spids.

Bisefkrammeren. Her er jo mange Militaire paa dette Sted; jeg maa have Barer for Alle.

Koli. Na! Sikke nydelige forede Halvstøvler. De ere vist varme for Venene. Dem kunde jeg prægtig bruge til at dandse med i Aften.

Bisefkrammeren. De ere til Tjeneste. Hør, jeg er træt, mat og syg. Giv mig Logis her til imorgen, og jeg forærer jer Stablerne.

Koli. Er det Alvor! O min fortræffelige Mand! Kom! giv mig Haanden derpaa! Hør, vi skal til et Bryllupsgilde i Aften. Der skal jeg skaffe jer Afslætning paa hele jeres Krambod. Gaae nu op i mit Kammer, der kan I hvile jer. Der er ogsaa en Bagtrappe ved Kammeret, den fører ned i Bagstuen. Der kan I gaae ned ad, og see paa Soldaterne; det kunde maaskee mere jer.

(Han bieser ham Kassen paa Ryggen).

Bisefkrammeren. Jeg takker jer ret meget. Er det jer, som er Herre i Huset?

Koli. Ja paa lidt nær. Jeg er en Søn af Fangevogteren.

Bisefkrammeren. Ah!

Koli. Hans egen naturlige Søn; jeg mener, min Moder var hans Kone. Hun døde i Barselseng med mig, men det var ikke min Skyld, men en anden toset Knægte, jeg mener min Tvillingbrøder, som hun fødte paa samme Gang. Det var ham som nu for lidt siden gik ud af Stuen.

Bisefkrammeren. Tvillingbrødre! — I ligne dog ikke hinanden.

Koli. Nei, ikke det mindste. Den ene af os er syg, den anden smuk. Min Brøder, han er nu syg. Men jeg maa bort. Gaae nu op i Kammeret; og vil I følge mit Raad, saa kom ikke ned, førend jeg har talt om jer til min Fader, thi, seer I, han lever ganske og aldeles for sit Gmbede; og her komme daglig saa mange Kjeltringer, at han gjerne kunde i Hast tage jer for en Kunde. I veed nok, Vænen er den anden Natur. — Naar farvel faalænge! Jeg tager mig af Brylluppet, som det kunde være mit eget; nu skal jeg hen i Dandsesalen, og fyre dygtig i Rakelovnen; for jeg skal sige jer, Brudgommen er accurat ligesom jeg, han klapper altid med Hænderne, og kan aldrig faae det varmt nok.

(Gaaer).

Niende Scene.

Bisefkrammeren (allene). Jeg er vis paa, her er intet at gjøre. Alt synes jo roligt; men ligemeget, man har besejlet mig at

holde en hemmelig Visitsats. Det er saksomt med vor Fyrste; han selv sover aldrig, og derfor troer han, at hans Udsendinge heller ingen Sovn behøve. Man bliver tilfidsst fjed af disse evige Forklædninger, af disse uophørlige Reiser og Strabadser. Hvad vil jeg ogsaa mere? Snart har jeg fortjent nok, og kan hvile paa mit Guld. — Nu vel, en lille Stund kan jeg endnu see det an. Een eller anden Boyard at expedere, en Sammenværgelse at angive, en stor Løn at modtage derfor; det kan jeg jo endnu tage med, og saa trækker jeg mig tilbage. Min Rætingsvei bliver Dag for Dag farligere. (Han opruller et lille Pergament). Og tiltrods for denne Fuldmagt, undertegnet med Fyrstens almagtige Segl og Ravnetræk, der underkaster mig alle Officerer, og aabner mig alle Veie, saa hændes det dog ofte . . . . Ha! der kommer Nogen; jeg vil gaae op i Kammeret, og have et Die paa hver Finger.

(Gaaer op ad Trappen, og træder ind i Værelset).

Tiende Scene.

Fangevogteren (kommer fra det Indvendige af Fængslet, og gaaer tværs over Scenen). Jeg tager ikke feil; jeg saa fra Spidsen af Taarnet, at en Officer kom ridende hertil.

(Aabner Døren i Baggrunden. Ivan træder ind).

Ellevte Scene.

Fangevogteren. Ivan.

Ivan. Commandanten her i Fæstningen?

Fangevogteren. Kjender I ham?

Ivan. Det veed jeg ikke, thi hans Ravn staaer ikke paa det fyrstelige Brev, som jeg har at overbringe. (Han tager et Brev frem). Her staaer blot: "Til Commandanten i Fæstningen . . . ."

Fangevogteren. Vent et Dieblis; jeg skal kalde paa ham.

(Gaaer atter ind tilsvendst).

Tolvte Scene.

Ivan (allene). Her er altsaa det smukke Dpholdstied, som jeg skal beboe! Mine Venner paastaar, at det er en Gunstbevilling, og at min Lykke er gjort. — I Guds Ravn! jeg kan have det nødig. Ah! der kommer han.

Trettende Scene.

Ivan. Boris kommer fra det Indvendige af Fængslet. Bisefkrammeren viser sig af og til i Kammeret.

Nr. 4. Duet.

Ivan (med Brevet i Haanden).

Har med Captainen jeg den Gæst . . . .

Boris (forbavsset).

Min Gud! Er Ivan ei Dit Ravn?

Ivan (ligegyldig).

Hvordan!

Boris.

Men kan det muligt være?

Ivan.

Min Ven!

Boris.

Min Ven! kom i min Favn!

Begge.

For mit Hjerte hvilet Møde!

Hvilet Lieblik for mig!

O! vort Benskabs Morgenrøde

Skal atter fornye sig!

Ivan.

Dig, som frelse mig fra Faren,

Dig jeg trykker til min Barn.

Boris.

Jeg har anført Krigerskaren,

Og den har seiret ved min Arm.

Ivan.

Det Rygtet har sagt Enhver.

Boris.

Man derpaa mig lod besætte

Denne stærke Fæstning her.

Ivan.

Det gjer mig ondt....

(giver ham Brevet). Læs, læs dette!

Boris (bet ham læser).

Ha! — Mon forraadt jeg er?

(til Ivan).

Altsaa Du her skal befale?

Ivan.

Ja, Gyrsten forordner saa.

Boris (affides).

Min Gud! hvad tyder det paa?

Ivan.

Lad oprigtigen sammen os tale.

Boris.

Kun eet Middel end jeg veed.

Bispeframmeren (i Vinduet, affides).

Nu gælder det Opmærksomhed.

Boris (tagende Ivan i Haanden).

Engang har jeg Dig frelst Livet.

Ivan (lægger Haanden paa Hjertet).

Det skal aldrig glemmes her.

Boris.

Blev Erkjendtlighed Dig givet?

Ivan.

Gjør en Prøve; Din jeg er.

Boris.

Haabet vaagnet atter.

Ivan.

Stig frem!

Boris.

Hør mig, Ivan, hør!

Ivan.

Stig frem!

Bispeframmeren (affides).

Jeg maa snildt udpeide dem.

Boris (med dampet Stemme).

Du maa sværge, taus at være.

Ivan.

Jeg sværger, jeg taus skal være.

Boris.

Bed Benskab og ved Din Gre.

Ivan.

Bed Benskab og ved min Gre.

Boris.

Foreente være vi to!

Ivan.

Jeg er til Døden Dig tro!

Begge.

For mit Hjerte hvilet Møde!

Hvilet Lieblik for mig!

O! vort Benskabs Morgenrøde

Skal atter fornye sig!

Boris. Ivan! have ikke Dine Forsædre levet og døet i vor forrige Gyrstestammes Tjeneste?

Ivan. Jo.

Boris. Flyder ikke deres trofaste Blod i Dine Aarer?

Ivan. Hvad er Din Mening?

Boris. Hør mig! — I hiin rædsomme Nat, da vor nuværende Regent lod myrde alle de retmæssige Arvinger til Thronen, og lod deres døde Legemer kaste ned i Floden under Slots-Vinduerne, — i hiin Nat havde jeg Bagt paa Slottet, og Himlen førte mig til den Bygge, hvori den yngste Prinds slumrede.

Ivan. Det samme Barn, hvis Legem man forgjæves har søgt efter i Floden?

Boris. Og som man endnu troer at være forsvundet for steds.

Ivan. Nu vel?

Boris. Mørket og den i et saadant Oprør herskende Uorden begyndte mig. Jeg bandt Barnet fast til mit Legeme, styrkede mig i Floden, og svømmede over til den modsatte Bred.

Ivan. Hvilket Mod!

Boris. Den hele Nat ombankede jeg i den nærliggende Skov. Ved Daggry søgte jeg Tilflugt i en Skovhuggers Hytte. Der var ingen tilstede; kun et Barn omtrent af samme Alder som Prindsen laae paa en Bunke Løv, og sov. Der var Ild paa Skorstenen, jeg holdt Spidsen af min Kaarde i Ilden, og da den var bleven gløden, ridsede jeg et dybt Mærke paa den venstre Arm af den ulykkelige Skabning, som jeg havde reddet, lagde en Pung, fyldt med Guld, ved Siden af Barnet, og af Frygt for at min Fraværelse skulde opvække Mistanke, vendte jeg hurtig tilbage til mine Soldater, og fulgte dem allerede den næste Dag i Kriggen mod Tartarerne.

Ivan. Det er kun to Aar siden, at jeg endnu saae Dig i Din Leir.

Boris. Ja, i mange Aar har Skjebnen holdt mig fjernet fra dette Sted. For saa Maanedes siden blev jeg endelig kaldet tilbage. De misfornøiede Boyarder ere i Forstaaelse med mig. Jeg har anstillet hemmelige Undersøgelser angaaende Beboeren af den Hytte, hvori jeg havde nedlagt alle mine Forhaabninger....

Ivan. Og hvad har Du da opbaget?

Boris. Skovhuggeren har forladt Skoven.

Ivan. Hvor er han?

Boris. Her.

Ivan. Hvad hører jeg!

Boris. Fangevogteren paa dette Sted..

Ivan. Hvorledes!

Boris. Det er ham, ham selv,

Ivan. Himmel! — Er Du vis derpaa?
Boris. Igaar fik jeg fuldkommen Visshed derom.
Ivan. Han maa udsørges.
Boris. Ha! jeg vover det ikke.
Ivan. Hvorfor?
Boris. Det er en lav, en blodgjerrig Gjal.
Ivan. Og hans Familie?
Boris. Han har to Sønner. Een af dem — ja det haaber jeg —
Ivan. Er Fyrsten? Er det Din Mening?
Boris. Det er mit sidste Haab.
Ivan. Og Du reiser bort i dette Dødsblik!
Boris. Men Du afløser mig.
Ivan. Man maa see at opdage, hvilken af Brødrene.....
Boris. Et Ar paa den venstre Arm, tæt over Haandleddet.
Ivan. Har Du Medbrudere?
Boris. Her i denne Fæstning?
Ivan. Ja.
Boris. Hvad tænker Du paa! Det er Alle slette og lumpne Mennesker.
Ivan. Nu vel! Jeg allene, og Himlens Bistand!
Boris. Men ved Høffet ere vore Sammensvorne i et bethdeligt Antal.
Ivan. Ved hvilket Tegn kjende de hverandre?
Boris. Ved de simple Ord: "Skovhuggerens Søn."
Ivan. Godt.
Boris. Stille! der kommer nogen.
Dissekræmmeren (der han luffer Vinduet til).
Ha! hvilken Opdagelse!

Tjortende Scene.
De Forrige. Sangevogteren.

Nr. 5. Finale.

Boris (til Sangevogteren, idet han giver ham Brevet, og foreskilder ham Ivan).
Min Fyrste fader mig tilbage.
Farvel! jeg tover her ei meer.
Ivan skal mit Commando følge,
Og det er denne Officer.
Sangevogteren
(Læser ham Brevet tilbage, efter at have læst det).
Saa lad med ham Beskindselskab gjøre
Alle de Soldater, vi har;
Og saa lad Himlen eder føre;
I skal jo bort, saa gider Jer klar.
(Gaaer hen og aabner Døren til Bagstuen).
Boris (affides til Ivan).
Bliv, jeg Væmmer paa Væsen har;
De skaane mig bi.

Ivan (affides til Boris).
Paa dem vi bygge.
Sangevogteren (til Boris).
Gefindt! affied! Jeg ønsker Lykke.

Femtende Scene.
De Forrige. Soldaterne somme fra Bagstuen.
Boris (til Soldaterne).
Soldater! min Tid nu forsvandt;
Ivan over Eder skal raade.
Soldaterne (sagte).
Er Boris ei længer i Raade?
(Heid).
Hurra for den nye Commandant!
Hurra! Hurra!
Hurra, vor unge Commandant!

Sextende Scene. De Forrige. Mina, fulgt af Brudgommen og Bruden, og en Stare Bønderfolk, som ere Gjester ved Brylluppet.

Mina (til Sangevogteren).
God Dag, Hr. Svigerpapa med Tiden!
Her er den hele Bryllups-Stads,
Som Jer beder, at møde siden,
For at tømme munter et Glas.
Sangevogteren.
Hvis jeg faaer Tid til saadant Glas.
Bønderne.
Vi vente Jer ved fyldte Glas.

Syttende Scene. De Forrige. Sedor.
Koli, som bærer et stuet Raadbyr.

Koli.
See hvad min Broder monne skyde!
Den er næsten som en Stud!
See fun! en Raabuk saa stor som en Stud!
Sedor (til Mina).
Naar, Mina, Du Gaven vil byde,
Gørsmaaer ei den unge Brud.
Bønderne.
Med den unge Brudgom og Brud
Skal vi Sedors Jægerbytte nyde.
(Sangevogteren betragter Raadbyret).
Boris (affides til Ivan).
Seer Du den unge Jæger der?

Ivan.
Nu vel?
Boris.
See hvor stærkt frem han triner!

Ivan.
O Gud!
Boris.
Hans udtryk og hans Miner!
Ha! mon ham det ei er?

Begge.
Ha! mon ham det ei er?
Sangevogteren (til Bønderne).
Tve Mand her tilovers ere,
Som ere frie for Bagten idag.
I bør bevise dem den Være,
At byde dem til Eders Lag.
Koli og Bønderne.
Ja, følger os i lystigt Lag!
Ivan (til Soldaterne).
Soldater! efter fuldendt Moie
Gaaer til Lyftighed fun med Gjesterne hjem!
Soldaterne.
Vi skal i Aften os fornøie!
Min Hr. Captain! vi takke Dem.

Sedor (affides).
En ny Captain! hvad seer mit Die?
Boris (affides til Ivan).
Giv Agt paa ham!
Ivan.
Jeg seer ham der.
Begge.
Ha! mon ham det ei er?

Sedor og Mina.

Ret snart en Fæstlighed som denne,
Dobbelt saa skøn, os forestaaer.
Det Bryllupsblus, idag vi tænde,
D vor egen Lykke det spaaer!

Boris og Ivan (den ene affides til den anden.)

Hvad frygt kan maale sig med denne?

Hvad held mon her os forestaaer?

Mit Haab skal dog atter sig tænde,

Saa min Tilid Lykke mig spaaer.

Sangevogteren. Koli. Soldaterne.

Bønderne.

Saa skøn er ingen Fæst som denne;

Idag kun Fryd os forestaaer.

Naar Bryllupps Blus, naar dets Gæster sig
tænde,

Alt en lystig Aften os spaaer.

(Alle vil gaa, men Bispekrammerens Anførsel op-
vækker almindelig Nygtsjerrighed, og man bliver fer
at høre ham.)

Attende Scene.

De Forrige. **Bispekrammeren**, som har listet sig
ind igennem Vagtsluen, og pludselig staaer midt imellem de
andre Personer. Han bærer, i et Baaend om Skulderen, en
Kuro, hvori alle slags Galanterievarer.

Bispekrammeren.

Unge herrer, I som fuffe

For en grusom Skionheds Blik,

I formide kan den Smukke

Bed et Walg i min Boutif.

Her er Perler, Drenninge,

Her er Handsker, her er Baaend.

Kommer hid! vi vil ei tinge;

Jeg har alt fra første Haand.

Kom, hoo der vil!

Hvad blier det til?

Unge herrer, I som fuffe

For en grusom Skionheds Blik,

I formide kan den Smukke

Bed et Walg i min Boutif.

Chor.

Giv lidt Tid! giv lidt Tid!

Dg kom i Aften hid!

Boris (affides til Ivan.)

Du vil løse denne Gaade.

Ivan.

Du mig Nøglen gav dertil.

Boris.

Lad Dit Blik Dig ei forraade!

Ivan.

Jeg forsigtig være vil.

Bispekrammeren (affides).

Lad mit Blik mig ei forraade!

Jeg forsigtig være vil.

Boris (affides til Ivan.)

Huff! det er et farligt Spil.

Ivan (affides til Boris).

Jeg Mod har dertil.

Bispekrammeren (affides).

Thi det er et farligt Spil.

Sedor og Mina.

Ret snart ic.

Boris og Ivan.

Hvad Frygt ic.

Bispekrammeren.

Jeg ved List skal den Rette fende!

Til Løn mig Rikdom forestaaer.

Naar Bryllupps Gæster sig tænde,

Alt mig et heldigt Udsid spaaer.

Sangevogteren. Koli. Soldaterne.

Bønderne.

Saa skøn ic.

Anden Act.

En sandlig Egn udenfor Fæstningen. Tilhøire
Fæstningsmuren, tilvenstre, noget tilbage, et
Bondehuus, hvori Bryllupsgildet holdes. I
Baggrunden Stoden. Allevegne lidt Sne. Al-
terforrest tilhøire, i det yderste Hjørne af Fæst-
ningsmuren, staaer et høit Taarn, bestaaende
af flere Etager, af hvilke den øverste er halv
sammenstyrtet, faaledes at den Deel af Muren
og Taget, som vender mod Tilsøerne, er borte,
medens derimod den bagerste Deel endnu
staaer, hvorved altsaa Tilsøerne kan see derind.
Paa Taarnet findes en Dør, hvortil man gaaer
op ad nogle Trapper.

Første Scene.

Ivan. Sangevogteren.

Sangevogteren. Saaledes, Hr. Com-
mandant! Nu ere vi færbige med vdr
Ronde. Den hele Omkreds af Fæstningen
har I nu beseet; den Indre deraf er til
Eders Tjeneste, naar I behager.

Ivan. Og dette Taarn, hvad bruges
det til? Det seer saa øde ud.

Sangevogteren. Ja, det styrter sam-
men lidt efter lidt, og staaer ikke i nogen
Forbindelse med de øvrige Gangstier. Jeg
stutter Ingen ind deri, saalange der an-
denssteds er Plads; men jeg har Nøglen
hos mig; vil I bese det?

Ivan. Det behøves ikke.

Sangevogteren. Nu vel, saa vil jeg
gaae og gjøre mig istand til Brylluppet.
Farvel saalange; og hvis I stiver til Fyr-
sten, saa sig ham, at hans Fiender ere
mine, og at hvis jeg opdage de en Forræ-
der, saa skalde han ikke bde for nogen an-
den Haand end min. Naar man betaler
mig godt, saa kan man stole paa mit Ord.
(Gaaer ind i Fæstningen.)

Anden Scene. **Ivan** (allden).

Nr. 6. Arie.

Ha! fra Hiin første Stund, da mig min Ven
betroede
Denne Hemmelighed, som i hans Hjerte boede,
Med Uro, med Angest, med Stræf kæmper jeg her;
Mit Blik spejder omkring; jeg mig knap mæg-
tig er.

Lad med Kraft mig beboerne!

Himlen styrke min Vind!

Thi mit Fædrelands Skjæbne

Er betroet i min Haand.

Dig jeg mig vier,

Kædet dig befrier!

Despoten har lagt dig i Lænker,

Han spotter din klagende Lyd;

D hvilkens Lyd, naar jeg dig tænker

Styret snart af Retsfærd og Dyd!

Faren for Die mig svøver.

Jeg skal see (ha! men hvordan?)

Du ogsaa denne unge Vind

Er den Uring, som Thronen kræver.

Jeg maa see, om hans Arm

Denne Tegn synligt bevarer.

Lislig jeg det erfarer,

Dg tans er denne Varm.

Ha! skal jeg? skal jeg ikke?

Det er et Vovespil;

Ha! Frygten mine Blikke

Med Taage dækker til.

Had med Kraft mig bevæbne!

Himlen styrke min Haand!

Thi mit Fædrelands Skjæbne

Er betroet i min Haand.

Tredie Scene.

Ivan. Mina (kommer i sin Baad over Floeden, staaer i Land, og gaar hen ved Døren til Brudehuset).

Mina. Hvorledes? De ere endnu ikke komne tilbage fra Kirken?

Ivan. Nei, mit Barn, nei! Men er Du ikke med i deres Følge?

Mina. Af nei, desværre! Eders Kammerat, Capitain Boris, maatte jo reise i al Hast; han behøvede min Baad, og jeg kunde ikke nægte ham den, thi han er saa god, saa venlig. Det er mig som har roet ham over.

Ivan. Og saa hurtigt er Du allerede kommen tilbage?

Mina. O ja! jeg roede ham ikke lige til Byen. Og det er sandt.... jeg skal jo endog saa fortælle Jer det.

Ivan. Mig?

Mina. Ja vist. (ser sig om.) Men tys! lad os tale sagte! Han har tre Gange ladet mig sværge paa, at jeg skulde sige Jer det ganske hemmeligt, naar Ingen kunde see os.

Ivan. O mit Barn! tal! benyt Dieblisset!

Mina. I veed vel, at paa den anden Flodbred, omtrent paa den halve Vei til Residensen, kommer man til et Slot, som beboes af en rig Boyard.

Ivan. Ja, det veed jeg.

Mina. Nu vel, da vi vare komne dertil, steg Capitainen iland. Han stod og ventede lidt paa Flodbredden; med eet kom der en Mand, indhyllet i en stor Kappe, springende frem bag fra et Træ, og strakte en Arm ud, der var ligesaa lang som min Baadshage; Capitainen sloi ham imøde, og de talte ganske sagte med hinanden. Derpaa kom han tilbage til mig, og sagde, at nu kunde jeg roe hjem igjen. Men nu skal I høre hvad jeg maatte lære udenad, for at kunne sige Jer det ordret.

Ivan. Jeg er lutter Dyr.

Mina. "Siig til min gode Ven, Capitain Ivan"..... Det er dog vel jer? ikke sandt?

Ivan. Mig selv.

Mina. Ivan?.... Det er et ret net Navn.

Ivan. Eigemeget.

Mina. "Siig til ham, at han for alting erindrer hvad jeg har betroet ham; han kjender Gjenstanden for mine Ønsker, for alle mine Tanker".... Det er løsligt nok; han saae slet ikke ud til at være forelsket, den gode Capitain; jeg kunde ikke bære mig for at lee deraf.

Ivan (utaalmodig). O! der gives hemmelige Eidenkaber....

Mina. Nu forstaaer jeg, hvorfor han saa tidt listede sig omkring her i Omegnen, i Stoven. Hans Tilbedte maa formentlig være her i Nærheden.

Ivan. Det er rimeligt, men videre!

Mina. Nu vel, han beder Jer indstændig om, hvis I skulde have nogen Næghed at meddele ham, da at bringe ham den endnu i denne Nat. Han opholder sig paa Boyardens Slot, hvor der er en Forening af gode Venner, som brænde af Begjærlighed efter at gjøre Eders Beskjendtskab.

Ivan. En Forening?

Mina. Saa! nu har jeg udrettet mit Grinde. Farvel!

Ivan. Hvorhen saa hurtigt?

Mina. Jeg vil gaae Fædor imøde; han kommer tilbage med Bryllupsgjæsterne.

Ivan. Fædor? Er det ikke den unge Jæger, som nylig....

Mina. Ganske rigtigt! Saa I har lagt Mærke til ham? Ja det var jeg vis paa. Det unge Menneske har et eget Held til at blive bemærket af Alle.

Ivan. Virkelig? og maaskee til at røre alle Pigers Hjerter?

Mina. Ja, det kan I stole paa. Mit kan svare for alle de Andres. Jeg haaber, I skal være med paa vor Bryllupsdag.

Ivan. Hvorledes! Skulde I være forlovede?

Mina. Ja med Haand og Hjerter.

Ivan (affides). O Himmel! dersom det er ham! (til Mina, idet han tager hendes Haand.) Stakkels Barn!

Mina (lystlig). Hvad for noget? Stakkels Barn? — Min gode Hr. Capitain, I behøver saamen ikke at beklage mig; jeg er den lykkeligste Pige paa Jorden.

Ivan. Ulykken følger ofte Lykken i Hælene; og hvis Du og Fædor nogensinde adskilles....

Mina. Adskilles? Nei det er umuligt!

Nr. 7. Duet og Romance.

Mina.

Vi To vi passé, maa man sige:
Vi tilfældeds har Fattigdom,
Da fældeds Kjærlighed tillige,
Dg meer vi bryder os ei om.

Ivan.

I Ungdommens Alder, o Hulde!
Seer man Alt som Rosernes Blod;
Men eengang kommer Vint'rens Kulde,
Dg Stormen vil splitte dem ad.

Mina.

Men hvorfor vil I mig forstrække?

Ivan.

Af! Sorgen er Stæden saa nær.

Mina.

Elskøvs Magt vil os skærme begge.

Ivan.

Men skilt fra ham som Du har liget?

Mina.
Ha! Skilt fra ham!

Ivan (afflides).
Den arme Pige!

Mina.
Det aldrig skeer; han kan ei soige.

Nei, ingen Magt adskiller os.
Fedor! hos Dig hver Sorg, hver Smerte,
Hvert Savn byder jeg Trods.
Nei nei! min Ven! mit Hjerte!
Nei, ingen Magt adskiller os!

Ivan.
At! tidt med saaret Hjerte
Skjæbnen saa grumt adskiller os.
Tiden selv os bringer Smerte,
Hvert et Haab byder den Trods.
At! tidt med saaret Hjerte
Skjæbnen saa grumt adskiller os.

1.

Mina.
Snart vil Fedor sit Fængsel bytte,
Bytte med Skovens tause Ro.
Hjernt mellem Egene staaer en Hytte;
Der skal vi bygge, skal vi boe.
Der skal vi gaae under skyggende Green,
Han med sin Spade, jeg med min Teen.
Fedor vil smilende spørge mig ad:
"Er du min?"
Mina svarer ham glad:
"Jeg er din!"

Ivan.
Der skal I gaae under skyggende Green,
Han med sin Spade, Du med Din Teen.
Da han spørger Dig ad:
"Er du min?"
Mina svarer ham glad:
"Jeg er din!"

2.

Mina.
Vil han Spaden med Sværdet bytte,
Kaldes han til Evidatens Leir,
Vil jeg forlade den lune Hytte,
Følge med ham til Kamp, til Seir.
Selv om han fælder, og bæres paa Skjold
Udstrakt og bleg til Graven saa kold,
Uden at tale, han spørger mig der:
"Er du min?"
Mina svarer: "Ja her
Er jeg din!"

Ivan.
Selv om han fælder, og bæres paa Skjold
Udstrakt og bleg til Graven saa kold,
Vil han spørge Dig der:
"Er du min?"
Mina svarer: "Ja her
Er jeg din!"

Mina.
Kan I see, jeg har Ret at sige,
Fra Fedor jeg skilles ei!

Ivan.
O men betænk, Du hvide Pige,
At skilt er for os Fremtids Vel.

Mina.
Vi skilles ei!
Nei, nei!

Ivan.
Betænk — betænk —

Mina.
Nei, nei!
Nei, nei! min Ven, mit Hjerte!
Nei ingen Magt adskiller os!
Fedor! hos Dig hver Sorg, hver Smerte,
Hvert Savn byder jeg Trods.

Ivan.

At! tidt med saaret Hjerte
Skjæbnen saa grumt adskiller os.
Tiden selv os bringer Smerte,
Hvert et Haab byder den Trods.

Ivan. Mina! bliv stedse lyffelig! I
fortjener at være det. Men alt hvad I
der siger mig om Fedor, giver mig en
brændende Langfel efter at lære at kjende
ham noiere. Jeg skal just ind og bese
Fæstningen; tillader I at han ledsager
mig?

Mina. O! gode Capitain! Nu skal vi
jo danfle!

Ivan. Jeg beder jer! Jeg venter ham
hos hans Fader; send ham til mig, var
det endog kun for nogle saa Diebliske!

Mina. Ja ja, naar det ikke kan være
andet! Naar jeg bare har sagt ham et
kort God Aften, saa skal I saae ham
tillaans paa et halvt Dvarteerstid.

Ivan. Dermed et jeg tilfreds.

Mina. Men ikke længere! Forstaaer I?
Ivan. Nei, nei! jeg vil være meget
taknemmelig derfor. (Afflides, idet han gaar.)
Jeg maa haste; det Bud, Boris har sendt
mig, forbyder mig enhver Opsættelse.

(gaar ind i Fæstningen.)
Mina. Ei ei! Der har vi dem.
(Hun gaar Kryslupsgjæstene møde, og taler med
Fedor under Begyndelsen af det følgende Nummer.)

Fjerde Scene.

Mina. Fedor. Koli. Brudfolkene, fulgte af
Soldaterne og Bønderne.

Nr. 8. Combineret Nummer.

Soldaterne og Bønderne,

(idet de træde dansende ind).

Galmed det Grønne,
Blev Engen hvid,
Dands med din Skjønne!
Nu er det Tid!

1.

Koli (trædende og slappende med Tønderne).
At folk danfle med Glæde,
Er ubegribeligt.

Jeg selv en Dands kan træde,
Men det er kun af Pligt.
Naar af Frost ret jeg gysar,
Dansen er da min Trost:
I et Land, hvor man fryser,
Er Dands ei blot til Lyst.

Hu! hu! hu!
Galmed det Grønne,
Blev Engen hvid,
Dands med din Skjønne!
Nu er det Tid!

Chor (dansende).
Galmed det Grønne, ic.

2.

Koli.

Jeg er, Foraar og Sommer,
Sønig og ganske sløv;
Jeg alt, naar Høsten kommer,
Ryster som Espeløv.
Men naar Frost ret mig knuger,
Istænke hver en Sandb,
Er det Raad, som jeg bruger,
Vor Stormskensfrok og Dands.
Hu! hu! hu!
Galmed det Grønne, ic.

Chor (andsende).
Galmød det Grønne, ic.

Femte Scene.

De Sørrige. Bispekrammeren.

(To Karle følge Bispekrammeren, og bære et langt Børd, hvorpaa hans Galanterivarer ere udsillede).

Bispekrammeren.

Nu kommer hid! lad jer ei bede!
Jeg længe nok er gaaet omkring.

Chor.

Nei, see dog, see, hvor smukke Ting!

Bispekrammeren.

See, dette Kors og denne Kjede
For eder sætter jeg paa Spil.

De unge Piger.

Gid Lykken mig dem stænte vil!

Det øvrige Chor.

Nei, hør til dem, som Alt vil have!

Bispekrammeren (uddelende Lotterietiketter).

J Herrer! for en ringe Gave
Hver faaer et Lod af første Sort.
Luk Pungen op! see, her er Kort.

Stemmer i Choret.

Kom med Kort! Kom med Kort!
Kom med Kort! Kom med Kort!

Mina (til Fedor).

Jeg Lykken nok forsøge vilde.

Fedor.

Nu vel, saa lad os altsaa spille!

Bispekrammeren (affides).

Ha! nu mig Snidbød hjælpe maa.

Koli (betragende sin Eddes).

Jeg kender ei til disse Snirkler;
Jeg kan det Spil ei ret forstaae;
Jeg intet Tal kan see derpaa.

Bispekrammeren.

Nei, det ere magiske Cirkler,
Som hemmelige Kræfter øve.

Koli.

Hvorledes? J da here kan?

Bispekrammeren.

Det Haandværk føder godt sin Mand.
Nu skal J see deraf en Prøve.

Chor.

Begynd! begynd! vi bede jer!

Sjette Scene.

De Sørrige, alle i Forgrunden. **Ivan** kommer ud fra Gæstningen, og bliver staaende noget tilbage.

Ivan (affides).

Han kommer ei.....

(seer Fedor). Ha! han er her!

Chor.

Begynd! begynd! vi bede jer!

Bispekrammeren.

Isatd jeg rigtig mig besunder,
Eddvaanlig det saaledes gaar,
At af unge Mænd og af Vinder
Gierne Den i Spillet vinder.
Som først vil blive gift i Kar.

Chor.

Den bliver gift, som Spillet vinder.

Mina (til Fedor).

Har du det hørt?

Fedor.

Han os forblinder.

Bispekrammeren.

Nu? har Enhver sit Kort i Haand?

Chor.

Ja, nu har Hver sit Kort i Haand.

Bispekrammeren.

Saa maner jeg Trolddommens Aand.

(Han oppuller en stor Placat, bemalt med cabalistiske Tegn, og betragter den taus, med besynderlige Mimer og Gestus).

Ivan (bag ved de Andre, affides).

Min Utaatmodighed mig overvælder.

Choret (betragende Bispekrammerens Gestus).

Ha! nu Vægtstaaen bælder!

Giver Aft! giver Aft!

Lytter til! han fortæller

Hvad hans Aand har ham sagt.

Bispekrammeren.

Ha! min Aand har det Navn forudsat for mine

Blikke

Paa den Yngling, som Prisen i Spillet vil faae.

Chor.

Nei var saa god! Det gælder ikke!

Slig eders Aand: han tale maa.

Bispekrammeren.

Dog — dog — nu fornemmer jeg Aanden.

Han hvirker mig, at den, som Lykken udvalgt har,

Er en Yngling, som let kan kendes ved et Ar

Paa den venstre Arm, ved Haanden.

Mina (med Glæde).

Hvilket Held! Ha! Fedor det er!

Ivan (affides).

Gud!

Mina (til Fedor).

Tænk! i Kar skal min Brudefrands bindes!

Bispekrammeren (til Fedor).

Saa kom hid!

Fedor (blottende sit Haandled).

Saa længe jeg mindes,

Jeg har dette Kiendetegn her.

Ivan (affides).

Min Gud! min Gud! Ja ham det er!

Bispekrammeren (med Ekstetrik).

Ja ham, ja ham det er!

Chor.

Ja, os Fedors Held maa fryde;

Han Prisen vandt til sin Brud.

Han kan over Lykken byde,

Siden just hans Lod kom ud.

Fedor (Giver Mina de vandne Smykker).

See her!

Mina.

Det Held vil meer betyde.

Ivan (til Fedor).

Til Lykke jeg ønsker din Brud.

Bispekrammeren (affides).

Min Fyrste! nu skal jeg dig lyde!

Denne Gist opfylder dit Bud.

Ivan (affides, med et Blik paa Bispekrammeren).

Men hvad skal disse Kunstler betyde?

Den Kræmmer seer mistænkelig ud.

Fedor og Mina.

Ja, mig Lykkens Balg maa fryde!

Seer du? Prisen vandt min Brud?

O! det Held vil end betyde

Bor Len hos Kærligheds Gud.

Bispekrammeren (affides).

Min Fyrste! ja, nu skal jeg dig lyde!

Denne Gist opfylder dit Bud.

Ivan (affides).

Hvad skal disse Kunstler betyde?

Kræmmeren seer mistænkelig ud.

Chor.

Ja, os Fedors Held maa fryde;

Han Prisen vandt til sin Brud.

Han kan over Lykken byde,

Siden just hans Lod kom ud.

Syvende Scene.

De Forrige. Sangevogteren.

Sangevogteren.

Saa kom! saa kom! tilbords os falder man.

Bisfekrammeren.

Nu velan, velan!

I skal en Hjertesyrkning faae.

(Han fremtager en stor Glaske og uddeler Tinsbægere).

See her en Bitt som vederbørges!

Jeg fylder gratis hvert et Bæger,

Men næste Gang betales maa.

Koli. Sangevogteren. Soldaterne.

Han fylder gratis hvert et Bæger,

Saa lad mig eet til Prøve faae!

(De omringe ham, han skænker i Bægerne).

Bisfekrammeren.

Giv lidt Tid.

Sangevogteren og Soldaterne.

Lad mig faae!

Bisfekrammeren.

Hver sin Tour!

Koli og Soldaterne.

Lad mig faae!

Bisfekrammeren.

Ja nu strax.

Koli. Sangevogteren. Soldaterne.

Saa lad mig faae! saa lad mig faae!

Bisfekrammeren (visende den tomme Glaske).

Her er ei meer; den er tilende.

Soldaterne.

Ha! men Fedor stiet intet fik.

Bisfekrammeren

(tager den Glaske frem, som han pultede i Kommen i sine År).

See, her er den samme Drif.

(affides til Fedor, idet han skænker for ham).

Af bedre Dvalitet er denne;

En udmærket Sort skal I kjende.

(til Ivan).

Bil Hr. Capitainen?

Ivan.

Ei for mig!

Bisfekrammeren

(affides, med et Bilt paa Fedor).

Ha! jeg myrded dig!

Sangevogteren

(standser Fedor og de Andre, idet de vil drikke).

Døver lidt!

Nu, Soldater, mig omringer!

Denne Skaal driske vi da:

For Dyrøret Vereat bringer,

Men vor Regent Bivat! Hurra!

Soldaterne.

Så, vor Regent Bivat! Hurra!

(Fedor taster sit Bæger).

Bisfekrammeren.

Sangevogteren.

Hvilken Trods!

Soldaterne.

Han den Skaal ei drikker.

Ivan (affides).

Han er fortabt!

Mina (affides).

Ha! hvad er høendt!

Sangevogteren og Soldaterne.

Ha! Straffen er sikker!

Fedor.

Den Skaal, nei, den aldrig jeg drikker;

Jeg hader den grumme Regent.

(Soldaterne drage deres Sabler).

Sangevogteren og Soldaterne.

Hvilken Trods! Ha, svar er Brøden!

Vor Regent laster han fræk!

Førreder! du straffes med Døden!

Mina.

I min Gud! hvilken Skræk!

Bønderne.

Ha! hvilken Skræk!

Sangevogteren og Soldaterne.

Førreder! du straffes med Døden!

Ivan (drager sin Kaard).

Soldater! Stille her! Ingen Støi! Beg befaler!

Jeg her i Forskens Naad til jer taler.

Mina og Bønderne.

I hvilken Sorg! o hvilken Skræk!

Fedor (til Mina).

Aun for dig jeg feter Skræk.

Bisfekrammeren (affides).

Frugeten er tabt, Lommen er væk!

Koli. Sangevogteren. Soldaterne.

Forsken han laster! ha! hvor fræk!

Ivan (begende paa Fedor).

Længe paa ham Mistanken svæver;

Man ham at bevogte mig bed.

Dg Thronens Sikkerhed nu kræver,

Alt han, fordi han sig forbød,

I dette Taarn venter sin Død.

Soldaterne.

Mægtig var Brøden; Straffen ham ramme!

Saa lad Hønnen tænde sin Flamme!

Ivan (til Sangevogteren).

Ger ham strax i Fængslet ind!

Mina.

Hvilken Vægt tynger paa mit Sind!

Ulykkes Dag! du Sorg os bringer!

Gleder af dig ventede vi.

I denne Qual grunt mig betovinger!

Haabet er slutt, det er forbi!

Fedor.

Mina, min Brud! Sorg jeg dig bringer!

Himmel! saa snart afstilles vi!

I denne Qual grunt mig betovinger!

Haabet er slutt, Alt er forbi!

Ivan.

I Himmel! laan mig Kraftens Binger,

Dg faae mig i mit Arbeid bi!

(med et Bilt paa Bisfekrammeren).

Hvad mon den Mand i Skjoldet bringer?

Ha! Noget sfiuler sig deri!

Bisfekrammeren.

I Høvnens Naad! ryst dine Binger!

En anden Bilt skal faae mig bi.

(med et Bilt paa Ivan).

Hvad mon den Mand i Skjoldet bringer?

Ha! Noget sfiuler sig deri!

Bønderne.

Ulykkes Dag! Sorg du os bringer!

Gleder af dig ventede vi.

Haabet er slutt, Alt er forbi!

Alt! Alt, Alt er forbi!

Koli. Sangevogteren. Soldaterne.

Førreder. Drd paa Leven flinger,

Førreder. Gjerning sneed vi.

Men Forskens Arm alt Sværdet svinger,

Snart med dit Liv er det forbi.

Fedor (til Bønderne).

Min favre Brud I maae forsvare!

Ivan (til Sangevogteren).

Paa mig hvieler Ansvarer her;

Jeg Nøglerne selv vil bevare,

Dg ingen maa Stedet sig nærne.

Sangevogteren og Soldaterne

(idet de seeder Fedor hen imod Taarnet).

I Fængslet ind! Tag dig ivær!

Straffen er vis, din Død er nær!

Mina (til Fedor).
Fedor, farvel!

Fedor (til Bønderne).
I hende skjærmes!
Mina.

Ulykkes Dag ic.

Fedor.
Mina, min Brud ic.

Ivan.
O Himmel! laan mig ic.

Bissekammereren.
O Hævnens Rind ic.

Bønderne.

Ulykkes Dag ic.

Koli. Sangevogteren. Soldaterne.
Førræder-Ord ic.

(Fedor stodes ind i Taarn t. Ivan luffer Døren, og beholder Nøglen. Mina, næsten bevisnet, bringes ind i Boudoir. Helt Choret følger hende der ind. Ivan og Bissekammereren blive allene tilbage paa Scen m.)

Ottende Scene.

Bissekammereren. Ivan.

(Det begynder at mørknes; ved Slutningen af denne Scene er det allerede mørkt Nat).

Ivan. Kom hid!

Bissekammereren. Det var just min Hensigt.

Ivan. Hvorfor?

Bissekammereren. Dø!

Ivan. Hvem er I?

Bissekammereren. Tal sagtere, siger jeg! Do Ord skal svare paa alle de Spørgsmaal, som I kan gjøre mig.

Ivan. Nu vel?

Bissekammereren (hvister ham i Øret).

"Stovhuggerens Søn!"

Ivan. Hvad hører jeg!

Bissekammereren. Endnu denne Morgen har Capitain Boris modtaget Ederes Bæste.

Ivan. Hvordan? I ved allerede....

Bissekammereren. Jeg ved Alt. I seer, hvorledes jeg ved mit listige Lotterie har forstaaet at opbage den Prinds, som vi søge. Han var nær ved at gaae tabt for os; men I har reddet ham; lader os ende eders Værk.

Ivan. Ja, lad os hente Prindsen ud af Taarnet, og sætte ham i Spidsen for vore Venner.

Bissekammereren. Bore Venner? Først maa Boris forsamle dem.

Ivan. Det har han gjort. De vente alle i det nærliggende Slot.

Bissekammereren. Er det sandt?

Ivan. Jeg har modtaget Bud derom. Kom, kom! lad os flygte bort med Prindsen!

Bissekammereren (standser ham). Himmel! hvad siger I?

Ivan. Hvorfor standser I mig?

Bissekammereren. Alt er tabt, hvis I ikke hører mit Raad.

Ivan. Tael!

Bissekammereren. For at komme til det Slot, I mener, maa vi roe ned ad Floden. Ved I ikke, at om Natten er der en Vagt af tyve Soldater paa Broen, hvorunder vi skal passere? See! man kan allerede skimte deres Natteblus.

Ivan. I har Ret.

Bissekammereren. Og dette Compagnie lystrer eder ikke; I commanderer kun i Fæstningen.

Ivan. Men skulde de ikke lade Prindsen passere?

Bissekammereren. Hverken ham eller mig, siger jeg eder; vi vilde blive anholdte. I allene, med eders Uniform, med eders Officer-Pas, I allene kan komme igjennem uden Hindring. Gaae til Slotet, se Boris op, kom tilbage med de Sammensvorne, og gjør et Anfald paa Bro-Vagten; imidlertid henter jeg Prindsen ud af hans Fængsel, fører ham skjult af Natten, langs med Flodbredder, bringer ham i hans tappe Forsvareres Midte, og vi marchere samlede til Residensen.

Ivan. Min Gud! Forlade Prindsen, og betro ham til jer!

Bissekammereren. Unge Mand! Vil I fornærme mig ved denne Mistro?

Ivan. Jeg ved ikke hvad jeg skal beslutte.

Bissekammereren. Hvis jeg er en Førræder, saa behøver jeg kun at sige et Ord til eders Soldater, og det er forbi baade med jer og med Fedor.

Ivan (forbavset over disse Ord). O! kan I lasse min Forsigtighed?

Bissekammereren. Ivertimod! her er min Haand.

Ivan (idet han giver ham Haanden, affides). Min rykker.

Bissekammereren. Afsted! Iiden iler.

Ivan. Har I en Baad?

Bissekammereren. Capitain Boris har sendt sin tilbage.

Ivan (glad). Ja vist! den unge Pige...

Bissekammereren. Bliv her! jeg skal bringe Alt i Orden til eders Afreise.

Ivan. D giv mig et Diebløks Tid til at gaae op i Taarnet, fæste mig for Fedors Fødder, underrette ham om den store Hemmelighed af hans Fødsel, og overtale ham til at følge jer om nogle Timer.

Bissekammereren. Gaae kun. Naar I kommer tilbage, skal Baaden være her.

Ivan. Godt! (affides). O hvilken Fare omringer os! (med et Blik paa Bissekammereren). Denne Bissekammer er en Misdæder, han har til Hensigt at forraade Prindsen! Nei, det skal ikke skee! Jeg vil aabenbare min Fyrste Alt, og frelse ham med mit eget Liv.

(gaaer ind i Taarnet).

Niende Scene. Bispekrammeren.

Mina og Koli komme ud fra Bondehuset.

Nr. 9. Finale.

Mina (dragende Koli med sig).
Kom, o kom! Hvad der mon hænde,
Din Broder frels! gaar ei herfra!

Koli (grædende).
Er Fedor væk, vil min Papa
Hjælp mig banke for Evende.

Bispekrammeren (bliver dem væk).
Ha! det er dem! Jeg dem alt kan fiende.
I Mørket jeg seer, det er dem. Held mig da!

Mina.
Kom lad os om Captainen spørge.

Bispekrammeren (hemmelighedsfuld).
Slæger Tid til mig og til min Klogt!
I skal ikke længere sørge.

Mina.
Er Fedor da ....
Bispekrammeren.
Vær uden Frygt!

Mina og Koli.
D giv os Haab!
Bispekrammeren.
I skal ei sørge.

Nu reiser vor nye Commandant.
Mina.
Er det sandt? D sig, er det sandt?

Bispekrammeren.
Ja viid, at han Dig har beklaget;
Han er god og han slæger os bi.
Jeg selv, naar han først bort er draget,
Vær i Stilhed Fedor befrie.

Mina og Koli.
Uveirets Skyer sig stille,
Os Himlen vil atter see.

Bispekrammeren.
Tys! Værer kun ganske stille,
Dg lad Ingen vor Glæde see!

Mina.
Ha stille!

Koli.
Ha stille!
Bispekrammeren.
Ha stille!

Bønderne og Soldaterne (i Bondehuset).
Dandsen og Sangen lyde
Hele den Nat saa lang!
Hjertet sig vel maa fryde
Ved Glassets muntre Klang.

Bispekrammeren (til Mina).
Din Vaad er den Hjælp, jeg mig lover.

Koli.
Skal jeg ikke sætte ham over?

Mina og Koli.
Lad os før begge ham roe!
Saa varer det vist ikke længe.

(affides).
Hjertet af Frygt Barmen vil sprænge.

Bispekrammeren.
Vasser paa nu, begge To!
Fra det Taarn vil han sig nærme.

Mina.
Fedor, er han ....

Bispekrammeren.
Da er han fri.
Jeg skal Din Brudgom beskierme.

Mina og Koli.
Kom! kom! Kun paa Dit Bink vente vi.
(De gaar ned til Baaden, og slige ind i den).

Tiende Scene.

De Serrige. Ivan og Fedor
vise sig i Taarnets øverste forfaldne Etage.

Fedor.

Store Gud! hvad maa jeg fornemme!
Min Ven! den Flamme, Du har tændt,
Forvirrer dette Blik! D Gud! Er jeg Regent?

Ivan (snæker for ham).
D herre! foragt ei min Stemme!

Fedor.
D tie! jeg bør Dit Raad forglemme.

Ivan.
Eders Liv har dog Krav paa mit.

Fedor.
D Himmel! jeg skælver for Dit.

Bispekrammeren
(staaende ved Foden af Taarnet, til Mina og Koli).
Jeg hører dem; nu stille! stille!

Fedor og Ivan.
Han hører os; nu stille! stille!

Bispekrammeren (til Ivan).
Er I der?

Ivan.
Jeg er her.
Bispekrammeren.
Gaae da ned!

Ivan.
Jeg gaaer ned.

(til Fedor).
Nu Fatning viis og Klogighed.

Fedor.
Ja, jeg skal mig nok forstille.

Ivan.
Ret snart paany vi mødes vel.
Farvel!

Fedor.
Farvel!

Ivan.
D farvel!
Fedor.
D farvel!

Mina og Koli (i Baaden).
D gid vor Plan nu lykkes vilde!
Ha! lad os lytte ganske stille!

Fedor og Ivan.
Ha! Skjæbnen vil saa grumt os stille,
Farvel, farvel! Nu ganske stille!

Bispekrammeren (affides).
Snart skal jeg ham ved Livet stille.
Nu gjælder det! Nu ganske stille!

Alle Fem.
Ha stille! ha stille! ha stille!
Bønderne og Soldaterne (i Bondehuset).
Dandsen og Sangen lyde
Hele den Nat saa lang!
Hjertet sig vel maa fryde
Ved Glassets muntre Klang.

(Under dette Skud have Fedor og Ivan forladt deres
Plads i Taarnets øverste Etage, og ere for et Øieblik
forbundne for Dismernes Dine. Smidlertid have de
byttet Kappe og Hovedbeklædning. Ivan, indhyllet
i Fedors Kappe, kommer atter op i den øverste Etage,
og efterat have givet Tegn ned i Taarnet, ligejom
for at bringe Fedor sin sidste Hilsen, sætter han sig
rolig paa en Bænk).

Ellevte Scene. De Serrige.

Fedor træder ud af Taarnet, indhyllet i Ivans Kappe.

Bispekrammeren
(til Fedor, som han tager for Ivan).

Hurtig affied! thi det er sidste.
(Fedor iler til Baaden, og siger ind i den).

Mina og Koli.
Ja kom! lad os Tiden ei spille!
(De roe hurtigt bort).

Tolvte Scene.

Bispekræmmeren. Ivan (paa Taarnet).

Bispekræmmeren (drager sin Dold).

Nu er det Tid, Timen den slaar.

Velan, min Ven at fortjene Jeg gaaer.

(gaaer ind i Taarnet).

Trettende Scene.

Ivan allene, siddende paa Taarnet.

Bønderne og Soldaterne (i Bondehuset).

Dandsen og Sangen lyde

Høle den Nat saa lang!

Hjertet sig vel maa fryde

Bed Glasfets muntre Klang.

Fjortende Scene.

Ivan (siddende paa Taarnet). Bispekræmmeren
lister sig derop, og hører Tolken, for at dræbe Ivan.
Denne springer op, kaster sin Kappe tilside, medtager ham
med sin Kaardspids, og gjemmerder ham.

Bispekræmmeren.

Ha! (skriker baglænds ned i Taarnet).

Ivan (slæde ned efter ham).

Din Belønning Du faaer.

Femtende Scene.

Sangevogteren, Brudefolkene, Bønderne og
Soldaterne træde ud fra Bondehuset. Nogle af dem
bære Gæller.

Sangevogteren.

Afsked! afsked! vi tilsejns nu vil gaae;

Vi Afsked tage maae.

Chor.

Det er dog ret en herlig Sag

Med sig en munter Brudlykkesfest;

Jeg vilde gjerne hver en Dag

Med sig et Brudlyk være Gæst.

Sangevogteren.

Imorgen jeg skal jer beverte;

Jeg har mig i Beføstning sat.

Chor.

Mange Tak! Ja, komme vi skal! God Nat!

Sangevogteren.

Jeg altsaa venter Jer. — God Nat!

Chor.

D ja! vi komme skal. — God Nat!

Sextende Scene.

De Forrige. Ivan kommer ud fra Taarnet; han
ser vleg og forstyrret ud, og er uden Kappe og Hoved-
beklædning; han holder nogle Papirer i Haanden.

Ivan (affises).

Nu brast hans forræderiske Hjerte.

Men disse Breve.....

(seer de Andre). Ha! Hvem er der?

Sangevogteren og Soldaterne.

Hr. Commandant! vi vente Jer.

Ivan.

Bringer Lys! kom hid, Enhver!

(de omringe ham med Gællerne).

Sangevogteren og Soldaterne (sagte).

Hans Navn bleg, med Præg af Smerte!

Ivan (som ved at sege mellem Papirerne har fundet
det Pergament, som Bispekræmmeren havde i første Act,
affises).

Ha hvilken Skat jeg finder her!

Sangevogteren og Soldaterne.

Hvad er dog paa paasærde her?

Ivan (fremvisende Pergament.).

Dette Tegn til Lydigbed tvinger.

Sangevogteren og Soldaterne

(bøiede sig dybt).

Det er Furstens Haand og hans Segl!

Det er Haanden! det er hans Segl!

(Sangevogteren og Bønderne tage Hatten af).

Ivan.

Flur en sadlet Hest mig bringer!

To Soldater.

Den skal hurtig være her. (de ile ud).

Sangevogteren og Soldaterne.

Hvad er dog paasærde her?

Ivan.

En Bandit har ifinde

At myrde vor Regent; —

Soldaterne.

Vor Regent!

Ivan.

Arrestanten derinde

Mig alting har besjendt.

Soldaterne.

Har besjendt!

Ivan.

Jeg som et Lyn vil fare

Til hans By, til hans Borg, —

Soldaterne.

Til hans Borg!

Ivan.

Og os Alle bevare

Fra sig en Frygt og Sorg.

Farvel! jeg bort maa drage;

Jeg gaaer til vor Regent.

Bønderne.

Beständig Elrig og Klage!

En ny Fortred er atter handt!

Sangevogteren og Soldaterne.

Afsked! som snart tilbage!

Gaae, frels vor Regent!

(Alle flyrte ud.)

Tredie Act.

Et stort Drivhus i Lyshaven ved den fyrste-
lige Residens, rigt besat med spraglede uden-
landske Værter, staaende deels i Urtepotter,
deels i Baller. Ved Murene adskillige Dvæ-
En stor brændende Lampe hænger i Midten af
Løftet. I Baggrunden en meget stor Glasdør,
udenfor hvilken man seer Terrasserne i Haven
illuminerede, som til en Fest. Tilvenstre en Dør
som fører ind til Valentines Kammer, tilhøire
en Dør som fører ud til Flodbredden.

Første Scene.

Gartnere og Gartnerpiger (træde ind igjennem
Glasdøren i Baggrunden).

Nr. 10. Chor og Rondeau.

Chor.

Ei nogen Ridderfal paa Borgen

Kan dette Drivhus overgaae.

Ja, her vi dandse til imorgen,

Her vi tiden med Skjæmt forslaae.

Anden Scene.

De Forrige. Valentine (kommer fra sit Kammer)

Valentine.

See see! Velkommen Alle her!

Chor.

God Aften, gode Valentine!

Vi samles vil her hos Jer.

En Gartner.

Illumineert er Busk og Krat,

Paa Slottet er der Bal i Nat.

Valentine.

Men af! den skaffels Valentine

Er til Dands for gammel og mat.

Gartneren (pegende ud mod Terrasserne).

Hist sig Hofmænd til Dands forsamle.

Tillader I, min gode Gamle,

At vi til Dands samles hos Jer?

Valentine.

Ja vær saa god! Velskommen vær!

Gartneren (det han overræfter hende en Kuro, fuldt med Kager og Glasser).

Tør vi her byde disse Kager?

Proberet engang! det vist Jer smager.

(Sætter Kurven paa en Blomsferballe paa venstre Side i Forgrunden).

Chor.

D tag nu Deel i Glæden blid!

I tænke paa Jer Ungdoms Tid!

Valentine.

Min Ungdoms Morgenrøde

Jeg glerne drømmer om;

Kun Mindet kan forføde

En trostløs Alderdom.

I Munterhed og Glæde

Min Rosentid jeg fandt;

Alt nu maa jeg begære,

Den før stedse forsvandt!

Om Isfens blege Luer

Jeg slinger dog en Krands.

Naar jeg vor Ungdom skuer,

Jeg har for Glæden Sands.

Velan! velan! til munter Dands!

Min Ungdoms Morgenrøde &c.

(Man seer Hofmænd og Damer gaar forbi Glasdøren).

Gartneren.

Jeg hører Folk i Haven trine;

Seer Riddersmænd og Damer fine!

Kom, lad os vandre derhen;

Vi komme vil om lidt igjen.

Valentine.

Ja, kom til gamle Valentine!

Chor.

Vi komme vil om lidt igjen.

Ei nogen Riddersal paa Borgen

Kan dette Driivhuus overgaae.

Ja, her vi danser til imorgen,

Her vi Tiden med Skæmt forslaae.

(Se gaar ud af Glasdøren)

Tredie Scene. Valentine (allene).

Jeg har maattet lide saa meget; jeg har kjendt saa mange onde Mennecker, at jeg derved har lært at være god, og det træffer mig i min eenfomme Alderdom. Denne grusomme Fyrste, hvis illumine-rede Pallads jeg seer herfra, har ikke saa rolig en Sjæl som jeg. (Det banker paa Døren tilhøire). Hvad er det? Hvo kan banke saa silbigt paa denne lille Dør som vender ud til Floden?

Boris (udenfor). Valentine! Valentine!

Valentine. Min Gud! den Røst er mig jo bekendt.

(Gaaer hen og aabner Døren).

Fjerde Scene.

Valentine. Boris og Mina.

Boris (endnu i Døren). Det er mig!

Valentine. Hvad seer jeg!

Boris. Er I allene?

Valentine. Ja, Hr. Capitain!

Boris (træder ind, med Mina ved Haanden). Kom ind, stakkels Barn!

Valentine. Min Gud! Hvad bringer jer saa silbigt hertil? Og med denne unge Pige? Det er den tredie Gang i det sidste halve Aar at I har besøgt mig, og er kommen saa hemmelighedsfuldt igjennem

denne Sidedør. De to første Gange have vi talt sammen om vore gamle Venner, og grædt ved Grindringen. Vil I optruffe den paany, eller kommer I for i Virkelig-heden at mane den forbundne Tid tilbage?

Boris. Det sidste, min Gamle, det sidste, hvis Himlen skænker mig Bistand! — Men for alting, luk Døren igjen.

(Valentine gaaer hen og laaser Døren, hvorigjens nem Boris og Mina kom).

Mina. Hvor ere vi?

Boris (Hæstigt bevæget, under hele denne Scene). Mit Barn, vi ere paa et Sted, hvor I kan udhvile. Eders Træthed, Nattefulden...

Mina. Alt! det er ikke min værste Lidselse.

Boris. Jeg forstaaer jer; I savner Fæder.

Mina. Hvorfor stille mig fra ham paa Boyarbens Slot, hvorhen jeg roede jer?

Boris. Sagde han jer intet undervejs?

Mina. Han talte kun om den høimodige Capitain Ivan, som havde taget hans Plads i Taarnet.

Boris. Og hvis Skjæbne endnu er ubesluttet; men jeg haaber at vi om lidt ville samles med ham.

Mina. Men hvorfor behøvede jeg og Koli og I at gaar isorveien?

Boris. Vær uden Frygt, og fat eder. — Valentine!

Valentine (som har seet ud af Glasdøren, af Frygt for at blive overrasket). Her er jeg. Min Forundring....

Boris. Hør, det lader til at her er en Fæst paa Slottet?

Valentine. Den skal just til at begynde.

Boris. Siig mig, ere ikke alle Boyar-der og alle Hofmænd her i Staden indbudne dertil?

Valentine. Jo, alle, saavidt jeg veed. Gartneren ved Haven giver en Fæst med det samme. De have bedet mig om Til-læbelse til at bandse i dette Driivhuus, og jeg venter dem hvert Nidblik.

Boris. Det kommer ubeleiligt; thi vore Venner have valgt dette Sted til at samles. Dog — det er ligemeget. Men hør, I maa stæffe mig leilighed til at tale med Slottets Intendant; I maa faae ham hen paa et mørkt Sted i Haven.

Valentine. Det er ikke vanskeligt; paa en Aften som denne er han paa eengang overalt, og hvor man gaaer, vil man tilsidst støde paa ham.

Boris. Saa lad os skynde os! (Aabner Døren paa venstre Side). Gaae ind i dette Kammer, kjære Mina, og hvil jer, I kan have det nødig. (til Valentine). Og I, Valentine, kom, kom!

Valentine (følgende ham). Ha! jeg aner et stort Forehavende; jeg skjælver af Skræk for Udsaldet.

Boris. Gode Gamle! Himlen vil be-
 nytte os.
 (de gaar ud af Glasdøren).

Femte Scene. Mina (allene).

O hvilken Nat! hvilke hemmeligheds-
 fulde Begivenheder! . . . Disse Fremme-
 de, som strømmede til os paa Veien, som
 talte sagte med hverandre, som skjulte de-
 res Ansigter i deres store Kapper! . . . Og
 Fedor, som forlader mig . . . som intet
 har sagt mig! . . . Det synes mig, som
 om en Ulykke svævede over vore Hoveder.
 Al! mine Kræfter ere udtømte; jeg kan
 neppe holde mig overende.
 (gaar ind ad Døren tilsvovse).

Sjette Scene.

Koli (kommer ind ad Glasdøren; han kyster, og flapper
 med Lænderne; han hilser til alle Sider i Drivhuset, og
 siger med sagte Stemme:)

"Skovhuggerens Søn!" . . . "Skovhug-
 gerens Søn!" . . . Jeg veed ikke hvad
 det vil sige, men det er ligemeget. Ef-
 tersom disse to smaa Ord allevegne stæffe
 Gen Venner, saa vil jeg sige dem til alle
 de Væseners jeg møder, baade levende og
 døde. (Gulter for et Træ). "Skovhug"— Jeg kan
 saamaan ikke langle udtale Ordene; det
 kommer af Frost og Sulten og Skrak-
 ten. Og denne herlens Captain Boris
 som saadan tager Mina ved Haanden, og
 render sin Vej fra mig, og lader mig blive
 i Baaden! Jeg har Frost i Halsene; jeg
 kan ikke løbe saa gesvindt. Men saa kom
 jeg til en Havemur, og den krøb jeg over;
 saa lugtede jeg Nøgen af et Raskelovnsrør,
 og den vinkede mig saa behageligt; jeg gik
 efter Næsen, og kom herind. — O hvor
 her er deilig varmt! Her skal nok være
 femten Grader, troer jeg. Ja, det er
 saamaan ikke meer end man godt kan taale.
 Saadanne Fæ af Træer og Blomster, de
 skjønnest ikke paa den Lykke at være i Driv-
 hus eller Mistbænk! Gud! hvor her lug-
 ter deilig! — (Han gaar hen ved Blomsterballen
 paa venstre Haand i Forgrunden). Men hvad er
 nu det for en Lugt? (Snuser til Blomsterne). O
 hvor man er dum, naar man er sulten!
 En tom Mave har dog en stærk Indbild-
 ningskraft. Jeg kunde sværge mig Pokker
 i Guld paa, at disse Levstier, eller Relli-
 fer, eller hvad det er for noget, lugte ac-
 curat ligesom Riiskager. — Nei, men det
 er dog ubegribeligt! (Han finder Kurven, som
 Gartneren satte paa Ballen). O hvad seer jeg?
 Ja her ere Riiskagerne! det var dem jeg
 fandt lugte. tager Kurven i Haanden). O hvil-
 ken Lykke! hvilken Lykke! Nu har jeg baade
 Varme og Mad og Drikke! — Der kom-
 mer Nøgen. . . Det er dog vel ikke Gen
 som vil fragte mig mit Bytte? Jeg for-
 svarer det til det Yderste. Jeg vil skjule
 mig her.

(Kryber bag ved Blomsterballen, og drikker og spiser
 med Glæde).

Syvende Scene.

Koli (stilt). Valentine (kommer gennem Glasdø-
 ren og gaar over Gulvet den imod den lille Dør paa
 højre Side).

Nr. 11. Combineret Nummer.

Valentine (halv sagte).
 Retfærdige Dommer!
 Hør Hierternes Raab!
 Lad den Stund, som kommer,
 Nu trone vort Haab!
 Ja, Boris vil jeg lyde.
 (aabner Døren tilhøjre, og gaar ud).
 Koli (stilt).
 Hvad skal dette betyde?

Ottende Scene.

Koli (stilt). Sammensvorne Boyarder og Of-
 ficerer komme lidt efter lidt fra Haven, se sig se-
 sigtig om, og lyngse med sagte Stemme.

1ste Boyard.

Vi her forsamles naaet,
 Thi Boris vil det saa.

2den Boyard (som seer 3die Boyard træde ind).
 Hvad mon han kan os ville?

3die Boyard (træder ind).
 Vær tyst, vær tyst, vær stille!

Chor.

Hil "Skovhuggerens Søn!"
 Koli (stilt).
 Her ligger jeg en Køn.
 De Golf har høstet Mine.
 Hvor de gloet! hvor de grinet!

Niende Scene.

De Serrige. Boris træder ind med flere Sa-
 mensvorne.

Boris.

Kom ind! Nærmer kun Jer!
 Forsamlingen er her.

Boris og Chor.

Retfærdige Dommer!
 Hør Hierternes Raab!
 Lad den Stund som kommer,
 Nu trone vort Haab!

Koli (stilt).

Jeg kun Frost nu fornemmer,
 Min Sult jeg forglemmer.

Tiende Scene.

De Serrige. Valentine kommer ind ad den
 Dør paa høire Side, og bringer Fedor, Ivan
 flere Sammensvorne ind med sig.

Valentine.

Kom ind! Nærmer kun Jer!
 Forsamlingen er her.

Ivan (fører Fedor frem).

Her han er; selv jeg ham bringer.
 Chor.

Vor Helt trofast omringer!
 (de danne en Cirkel om Fedor).

Boris (fremstiller de Fedor).

Se, Skovhuggerens Søn!
 Alle de Sammensvorne mæle, og helde Epidi-
 deres Sæbler med Jorden.

Fedor.

Min Pligt mig tiende lær, hør, o Him-
 min Søn

Stolt af de Stjerner som mig smile,
 Mig Eders Intro hæve kan.
 Til Seir eller Død lad os ikke!
 Lad os frelse vort Land!
 Naturen var ene min Lærer;
 Alt tidligt den vakte min Sands.
 Jeg under Kronen bærer
 En landlig Blomst, en simpel Krands.

Stolt af de Stjerner som mig smise,
 Mig Eders Tiltro have fan.
 Til Seir eller Død lad os ile!
 Lad os frelse vort Land!

Chor.

Til Seir eller Død lad os ile!
 Lad os frelse vort Land!

Fedor.

Hun som fængslet mit Hjerte....

Boris.

Hun er, Herre, Dig nær.

Fedor.

Men vist ængstelig Smerte....

Ivan.

Min Prinds! husk, hvor Du er.

Fedor.

Hun sin Frygt ei kan tvinge.

Boris.

Snart hun deler Din Lyst.

Fedor.

Lad mig Haab hende bringe!

Ivan.

Hør Dit Fødelands Røst!

Fedor.

Belan! jeg gaaer! jeg Værket ender!

Ellevte Scene.

De Forrige. *Mina kommer ud fra Værket.*

Mina (til Fedor).

O min Ven! gjenscer jeg Dig?

Chor.

Ha! en Kvinde vort Anslag kjender!

Mina.

Fedor! Hør! tal! o siig....

Fedor (til Mina).

Snart tilbage jeg vender.

Mina.

O Gud!

Fedor (til de Sammensvorne).

J Tæppe! saa følger nu mig!

Boris og Ivan.

Lad os nu gaae! Alting er tykt.
 Ene ved Slottet er det lyst.

Fedor, Boris, Ivan, Chor.

Retfærdige Dommer!

Hør Hjerternes Raab!

Lad den Stund, som kommer,

Nu krone vort Haab!

(Valentine aabner Glasderen. Fedor, Boris, Ivan, og alle de Sammensvorne gaar ud i Haven; Valentine følger efter; de adspredte sig i Haven.)

Tolvte Scene.

Mina, Koli (Hjult).

Mina. Min Gud! hvad betyder dog alt dette? — Det forekommer mig, som om jeg havde havt en ængstelig Drøm. — Og Fedor! Fedor har Hemmeligheder for mig!

Koli (stikkende Hovedet frem), So, og det tilgavns!

Mina. Hvad seer jeg!

Koli (reiser sig, og kommer frem). Koli; hverken meer eller mindre.

Skodhuggerens Søn.

Mina. Hvorledes? Du er her?

Koli. Jeg har ligget her i Skjul over en Time, og hørt og oplevet artige Ting. So, jeg takker! Din kjære Fedor han bringer os rigtig nok i et godt Bilde.

Mina. Ja, hvad skal alt dette sige?

Koli. Saa Du ham ikke marchere bort med et frygteligt Regiment?

Mina. O Himmel! vil han paany forlade mig!.... Og hans Løfter, hans Forsikringer....

Koli. Na hvad! Løfter og Forsikringer!.... Nu har vi andet at tænke paa.

Mina. Veed Du da Bæst?

Koli. Om jeg veed det? Naar man har seet og hørt alt det som jeg har maattet see og høre, og saa forunderlige Ting, hvoraf man ikke kan begribe det Alleringste, saa skalde jeg vel troe, at man maa vide Bæst.

Mina. Siig da, hvad Du veed?

Koli. For det første, min gode Pige, gjør Du nok bedst i at vende tilbage til Din Færgesaa, og vedblive at tjene Dit Brød paa en ærlig Maade; thi Fedor kan Du styde en hvid Pind efter.

Mina. Koli, vær ikke saa grusom! Hav Medlidenhed med mig!

Koli. Ja saa gaae og søg ham op i den store Røverbande, som har udnævnt ham til sin Capitain, og som trækker ham, Gud skal vide, hvilken. Jeg er bange for at min Fader faaer sin Uffed.

Mina. Hvorledes?

Koli. So, for han er ærgjerrig, min kjære Broder. Og hans Røvere, de gjorde saa forfærdelig meget af ham. Du skalde bare have seet, hvordan de gjorde Knæfald for ham, og sagde: "Seir" og "Død" og "Fødelands Røst," og mange saadanne høie Ord. Og dertil havde de Sabler, saa brede som min Ryg; og Du kan nok tænke, at naar man har saadan en Djævel i Haanden, saa faaer man Lyft til ganske andre Ting end til Kjærlighed og Hjertesukke.

Mina. O hvilken rædsom Uvisshed! — Kom, lad os søge ham op! lad os ile!

— Fedor! Fedor! *(vil løbe ud i Haven.)*

Trettende Scene.

De Forrige. *Valentine (kommer ind ad Havedøren, og stander Mina).*

Valentine. Pige! hvor vil Du hen? *(seer Koli.)* Hvo er det unge Menneske? Kjender Du ham?

Mina. Ja vist, det er jo Fedors Broder.

Valentine. Fedors Broder!

Koli (sagte til Mina). Nei, det er ikke saadan, Du skal svare. Nu skal Du bare see, *(til Valentine)* Madam! "Skodhuggerens Søn!"

Valentine (forfærdet). Vil Du tie, For-
vorne! — Der kommer Nogen.

Koli. Er der Fleer endnu?

Valentine. Ah! det er vore Gartne-
re! — O hvor deres Besøg kommer mig
ubeleiligt!

Tjortende Scene.

De Forrige. Gartnerne og Gartnerpigerne.

Nr. 12. Finale.

Chor.

Til Dands! til Dands! Alle den hude.

Hoffet er hist samlet til Fest.

Lad Glæden nu begynde!

Til Dands! til Dands, Alle som bedst!

(til Valentine.)

Syng kun atter den gamle Vise!

Valentine

(tagende Mina og Koli ved Haanden).

Ja, denne Dag jeg vel maa prise.

Min Brodersøn hjemkommen er,

Og kommer med Søsteren her.

Chor (til Mina og Koli).

Kom med! kom med! vi skal nok Eder mere.

Valentine (til de samme).

Ja, synger og dandser, I To!

Koli (frysende).

Jeg ønsker ei meer, kan I troe.

Mina (affides til Valentine).

Hvilken Qual!

Valentine (til Mina).

Søg Dig at mere!

(affides.)

Lad Ingen Din Ungstelse spore!

Koli (til Mina).

Kom hid! lad os syng, vi To!

Hele vor Egn rig er paa Sange.

Syng da med mig een af de mange!

Chor.

Ja syng os een af disse Sange!

Valentine

(affides, idet hun sætter sig paa en Stol i Forgrunden).

Meis Glæden i Gang er hos mig,

Er paa Slottet Dyrer og Skrig.

1.

Mina og Koli.

Sommertiden er forsvunden,

Dagen er saa kort i Høst;

Men det brune Løv i Lunden

Slugger end for Elfskovs Lyst.

Her vi vinkes til Vocalen,

Bedbendsmykt i Dandsfajalen.

Nu kom! nu kom!

Med Din Brud sving Dig om!

Chor (dandsende).

Kom nu, kom

Med Din Brud, og sving Dig om!

Mina og Valentine (affides).

Ha! hvor Tiden er lang!

Koli og Chor.

En hertig Sang! en hertig Sang!

2.

Mina og Koli.

Saaen binder Rosenkieder

Mellem Bruds og Brudgoms Haand;

Lad i Høst ei Trofskabs Eder
Salme, som dens Blomsterbaand.
Bring Din Elskte Myrthebrandien,
Gaae med hende glad til Dandsen.
Ja kom! ja kom!

Med Din Brud sving Dig om!

Chor (dandsende).

Kom, ja kom

Med Din Brud, og sving Dig om!

Mina og Valentine (affides).

Ha! hvor mig Tiden bliver lang!

Koli og Chor.

En hertig Sang! en hertig Sang!

(Man hører Glædesstrig, Fanfarer og Klokker.)

Valentine.

Ha men hør! ha men hør!

Mina.

O Himmel!

Koli og Chor (halsfagte).

Hør hvilken Stot! see hvilken Brimmel!

Hvilken Allarm! hvilken Allarm!

Valentine.

Min Gud! ghd nu Kraft i min Barm!

Koli og Chor.

Hvad er der fæet? See, hvilken Brimmel!

Hør, de komme! hvilken Allarm!

Femtende Scene.

De Forrige. Fedor, Boris, Ivan, alle de
Sammensvorne komme ind fra Haven.

Fedor (med Kaarden i Haanden).

Ja, Himlen paa vor Side var.

De Sammensvorne.

Han Himlens Bistand har.

Fedor.

Bed Jer seiret jeg har.

Boris og Ivan.

Lad Trofskab os spørge ham nu!

Ja, vor Regent er, Fedor, Du!

Boris. Ivan. De Sammensvorne.

Ja, vor Regent, Fedor, er Du!

Gartnerne (forundrede).

Regent er Du?

Boris (bringer Diadem).

Min Prinds! Diadem jeg bringer.

Ifald.....

Fedor.

Men sig, hvor er hun.

Som i Faren mig frelsie?

Hvor jeg seer, savner jeg hende.

Ivan (drager Mina frem).

Hun er her!... Træd for frelsen frem!

Mina (til Ivan).

Skaan, o skaan min Frugt! Uæet jeg drager
hjem.

Fedor (til de Omstaaende).

Saa reen som Datens Lillie,

Saa yndig, mild og smuk,

Hun var min første Lillie,

Var mit barnlige Suk.

Jeg kaldes til en Throne,

Hvor Folket er min Ven;

Dobbelt kjær er min Krone,

Hvis hun mig rækker den.

(Boris giver Mina Diadem; hun knæler for Fedor,
og rækker ham det).

Chor (Hals sagte).
 Hun nedslaaer Diet;
 Hvor er hun skøn,
 I Støvet bøiet
 For Thronens Søn!

Sedor
 (Efter at have taget Diademmet, til Mina).
 O tal! vil Du mig intet svare?

Mina (endnu knælende).
 O prinds! jeg skjælver; lad mig gaae!

Sedor.
 Et mægtigt Rige Himlen gav mig.

Mina.
 O saa vær mild! Sedor var god.

Sedor.
 Ja, mit Hjerte sig ei forandrer;

Du skal beherske det, som før.
 O tag, min Brud! tag dette Smykke!
 Skjænhed og Dyd det vinde bør.
 (Sætter hende Diademmet paa Hovedet).

Mina.
 Ha! hvordan?

Sedor (reiser hende op, og omfavner hende).
 O min Brud! min Lykke!

Chor.
 Beskiærm ham, almægtige Gud!
 Beskiærm vor Prinds! beskiærm hans
 Brud!
 Lad os nu founndue Sorger glemme!
 Kun lydende Glædens Bud,
 I Jubelsang tone hver Stemme:
 Vivat vor Prinds! Vivat hans Brud!

Kjøbenhavn.

Udgivet af Ferdinand Pringlau.

Trykt hos Directeur Jens Høstrup Schulz, Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION
155 E. 42ND STREET
NEW YORK 17, N.Y.
1955

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION
155 E. 42ND STREET
NEW YORK 17, N.Y.
1955